

Съдбината на два други духовно-рицарски ордени била слѣдна та:

Иоанити ти, слѣдъ падане то на Иерусалимското кралство, отъ Божий-гробъ прѣминали най-напрѣдъ на островъ Родосъ. Послѣ, отгласковани отъ Турци ти, тии отишли на островъ Малта, и тамъ съ име Малтийски рицаре се прочули съ трайна та борба съ варварийски ти пирати. (Тоя орденъ съществувалъ до крайтъ на XVIII вѣкъ, сир. до врѣме то на Наполеона I).

Тамплиерити или храмовници ти имали твърдѣ жалостна съдбина. Отъ Палестина тии заминали въ Франция, дѣто си имали свои укрѣпени сгради и широка земя, която имъ била дарявана отъ благочестиви ти благодѣтеле. Храмовници ти, като били богати, неработили и живѣли распустнато, безъ да се стѣсняватъ отъ калугерски ти обѣштания. Нъ тѣхни ти владѣния и богато то съкровиште възбудили завистъ у французский кралъ Филипа IV Хубавий. Той, като се стговорилъ по-напрѣдъ съ папа Климента V, заповѣдалъ единъ день да изловятъ тамплиери ти по всичкиа

то штѣлъ самъ да убие владиката; свита та му съ голѣма мъка го удържала. Слѣдъ това той и владиката станали си страшни врагове, и всякой отъ тѣхъ гледалъ да съсибна областъ та на другий. Конрадъ призелъ съ пристѣпъ единъ отъ владишки ти градове (Фрицларъ), изгорилъ го и заповѣдалъ да избиятъ жителе ти, безъ да гледать ни малкъ, ни голѣмъ; дори и светинити не били пожалени, и тии били прѣдадени на огнь. Нъ наскоро Конрадъ много се раскаялъ, и зелъ да мисли за бъдъшта та вѣчна мъка. Тогава той станалъ единъ най-ревностенъ слуга на католическо то духовенство; той босъ и по риза за покаяние ходилъ по цркви ти; отишълъ въ съсипаний отъ него Фрицларъ, и, като се оголилъ гърбъ тъ, молилъ жителе ти да го накажатъ. Нъ само една стара жена слѣдъ много молби склонила да му удари нѣколко прѣчки и Конрадъ си отишълъ у дома си спокоенъ. Подиръ това той влѣзълъ въ Тевтонский орденъ, штото съ истрѣбяване то на езичници ти да му се простятъ грѣхове ти. Отпослѣ той билъ избранъ за гросмейстеръ, сир. началникъ на тоя орденъ.